

UĞUR BİRYOL • Kazım'ın Sevdası

UĞUR BIRYOL 1979'da Çamlıhemşin'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini Trabzon'da, yüksek öğrenimini Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nde tamamladı. *BirGün* gazetesinde çalıştı. *Atlas*, *Ulusoy Travel*, *Yolculuk*, *Geo*, *Hürriyet Seyahat*, *Magma*, *Express*, *Birikim*, *Bianet*, *Taraf* ve *Radikal* gibi çeşitli mecralarda yazdı, yazıyor. İletişim'den *Gurbet Pastası* (2007), "*Karardı Karadeniz*" (derleyen, 2012), *Karadeniz'in Kaybolan Kimliği* (derleyen, 2014) çalışmaları çıktı. Phoenix Yayınları'ndan da *Kaçkarlar'da Bulut Olsam* (2011) isimli bir çalışması yayımlanan yazar; Çamlıhemşin'de Livera Kitabevi ve Kafe isimli bir mekân işletiyor ve bölgede tur rehberliği yapıyor. Karadeniz'le ilgili birçok projede danışman olarak faaliyet gösteren yazar, *Doğakaradeniz* dergisinin yayın koordinatörü.

e-mail: ubiryol@gmail.com, twitter: ugurbiryol

İletişim Yayınları 2178 • Biyografi Dizisi 26

ISBN-13: 978-975-05-1784-6

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

DIZI KAPAK TASARIMI Utku Lomlu

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Gürcan Öztürk

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Emre Bayın

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

UĞUR BİRYOL

Kazım'ın Sevdası

Kazimişi Oropa

YAYINA HAZIRLAYAN *Kıvanç Koçak*

*Didinana Avniye Tan ve Turan Tan'ın
aziz hatırasına...*

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Bu Daha Başlangıç... • MURAT MERİÇ..... 9

SUNUŞ

Kazım İçin Birkaç Kelam ve Teşekkür... 13

Dünyada Bir Yerde Olmayı Hissetmek... 17

"Kaymakam Olacağım da Ne Olacak?" 25

Lazlığın Farkına Varmak 31

Yaşam Başka Yerde: İstanbul 37

"Dinmeyen" Yıllar 41

Denizin Çocukları... 49

Lazların "Sesi" Olarak Zuğışı Berepe 57

Va Mişkunan!... 61

Brüksel'den İğzas'a Uzanan Yol... 71

İsyanın Solo Haykırışı: Viya! 85

Karadeniz'e ve Lazlara Karşı

Tarihsel Sorumluluk 91

Gölbeyaz'la Gelen Popölerlik.....	99
Hayde, Hayde....	103
Yerelden Evrensele.....	111
“İki Tür Hayat Var. Seçim Bizim...”.....	121
“...Hepsinin Ötesinde Bir Devrimciyim”.....	129
En Güçlölere Karşı Koyan Bir Kahraman: Trabzonspor.....	135
Ağır Veda....	143
Arkasından....	155
Kazım Koyuncu Miti.....	161
Kazım'dan Sonra Müzik....	165
“Anılar Düştü Peşime...”.....	175
Albüm.....	189

Bu Daha Başlangıç...

MURAT MERİÇ

Kazım Koyuncu, en büyük acılarımızdan biri. Hasretimiz. 7 Kasım 1971'de doğan, dertli bir dönemde büyüyen, memleketin en karanlık yıllarına çocukluğunu, sonrasına ömrünü veren, hırçın dağların mert delikanlısı. Öyle bir dönem ki büyüdüğü, “keşke yaşanmasaydı” dediklerimizden: Kazım, dokuzuncu yaşını kutladığı gün, yayıncı İlhan Erdost, Marmak Askeri Cezaevi'nde dövülerek öldürüldü. İki yıl sonra, on birinci doğum gününde, 1982 Anayasası oylandı, %91.3 “evet” oyuyla kabul edildi; İlhan Erdost'un ölümünde birinci derecede sorumlu sayabileceğimiz Kenan Evren'in resmen cumhurbaşkanı olduğu tarihi bu aynı zamanda. Bir dönemin güç timsali Evren, kitabın yayına hazırlandığı günlerde, gözlerden uzakta “unutulmuş bir ihtiyar” olarak öldü, bundan sonra anılmayacak belki ama Kazım Koyuncu hep yaşayacak. Sadece kalplerimizde, anılarımızda ve şarkılarında değil, elinizde tuttuğunuz kitapta da.

Bir yazımda, Kazım Koyuncu'yu tarif ederken “20'li yaşlarının coşkusu” ifadesini kullanmıştım. Öyleydi. Kısacık yaşamında hep yanımızda, yöremizde dolandı ve hayatlarımız

birbirine değdi. İy ki değdi. Teğet geebilirdik, temas etmeyebilirdik, ihmal edebilirdik. Ben Őanslıyım: TanıŐtum, sohbet ettim, canlı dinledim. TanıŐmam, tümüyle bir tesadüfe dayanır aslında... 1995 yılında, Ankara’da kurduğumuz Radyo ArkadaŐ’ın kapısını çaldı: “Yeni bir grubumuz var, size kasetimizi getirdik” diyerek girdi içeri. Gececiydim, o gün tesadüfen oradaydım. ay içtik, sohbet ettik, kaseti dinledik ve akabinde yayına aldık. ZuđaŐı Berepe’nin ilk albmyd elindeki, dinlediğimiz anda sevdik. Kazım, yayında, müziğinden ziyade Karadeniz sevgisini ve orada yapılmak isteyenleri anlattı uzun uzun. Asıl derdi oydu. “Őarkılar orada, onlar kendini anlatır zaten” dedi ve sadece sözleri Türkçeye evirdi. Mütevazı ve samimiydi. İçinden geleni yapıyordu. Hep oyle kaldı. Hepimiz için özel olmasının sebebi bu belki de: Yalansız, riyasız olması. Benim için bir sebep daha var: Bilmediğim, kendimi uzak hissettiğim bir kültürün kapılarını sonuna kadar açtı bana. Bugün, yıllarca yanına yaklaŐmadıđım Karadeniz müziğine biraz olsun yakınlık duyuyorsam, Kazım Koyuncu’nun ve açtığı yoldan ilerleyenlerin sayesinde. Koyuncu, z müziğini özünü bozmadan gelenekselin dıŐına çıkardı ve tekdüzelikten uzaklaŐtırdı.

Bu kitabın önsözünde Kazım’ı ve yaptıklarımızı anlatmak benim harcım değil. Bugüne kadar imza attığı işleri kıskandığım, arkadaŐlıđından gurur duyduğum Uğur Biryol, zor bir iÇin altına girdi ve onu, daha ziyade kendi sözleriyle anlatmayı denedi: Kazım Koyuncu’nun hayatını, kavgasını ve acısını okuyacağız. Maalesef vedasını da. 25 Haziran 2005’te aramızdan ayrılan Kazım, bugün bu kitapta yaŐıyorsa, biraz da “toprağı” Uğur’un çabasıyla.

Uğur, bildiği Őeyleri baŐkalarıyla paylaŐmayı seven insanlardan... PaylaŐmalarının en güzeli belki de bu kitap. Ele avuca sığmaz bir ismi, Karadeniz’in dalgaları gibi hırçın ve asi, dünyayı umursamazcasına hırpani ve dağınık Kazım’ı topar-

lama çabası aslında. Başarıp başarmadığını birlikte göreceğiz. Her şeyden öte böyle bir çaba içine girmesi bile önemli. Kazım Koyuncu'yu, onun coğrafyasını bilen, tanıyan, müziğini anlayan ehil birinin anlatması, şüphesiz büyük şans.

Kazım, yaşadığı dönemde, direniş ve isyanın simgelerinden biriydi... Bugün de öyle. Gezi'de ve sonrasında yanımızdaydı mesela. Direnişin yüzüydü. Tek ve büyük üzüntüm, Kazım'ın bu günleri görememiş olması. Arkasından kitaplar yazılmasını tercih etmezdi elbette. Biz de etmezdik. Kazım'ı çok genç kaybettik. Öldüğünde henüz 34 yaşındaydı ve yapacak çok şeyi vardı.

Ölümüyle eksildiğimiz insanlardan Kazım Koyuncu. Öldüğü günün ertesinde *BirGün*'de bir yazı yazmış, onun şarkısını bozarak bitirmiştik: "Denizde kararti var bu gelen kayık midur/Ben özledum Kazım'i ağlasam ayıp midur?" On yıl oldu, o gün döktüğüm gözyaşları, bu önsözünü yazarken de gözlerimde. Yumru dersenez, ne zaman düşünsem, boğazımda. Elimden gelen, bu kitabı yazdığı için Uğur'a teşekkür etmek. Eksikliği varsa başkası tamamlar nasılsa. Neydi birkaç yıldır dilimizde olan slogan: Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

Kazım'ı hep anlatacağız. Unutulmasın diye değil, kendimizi iyi hissetmek için. Bu, sahiden başlangıç...

Kazım İçin Birkaç Kalam ve Teşekkür...

Kazım Koyuncu'nun ardından o kadar çok Őey yazıldı ki, insan "Ne kadar çok sevilmiř" diye dűřünmeden edemiyor. Ama Kazım Koyuncu'ya gűsterilen sevginin Tűrkiye'de yařayan diđer sanatçılara gűsterilen sevgiden çok űnemli bir farkı var: Kazım Koyuncu, űldűkten sonra deęil yařarken sevilenlerdendi. Koyuncu, "Oynayın uřaklar, oynayın gayrı/Horonu ibadet sayacak Tanrı" sűzlerine inanarak műzik yaptı ve bu műzięi herkese sevdirmeyi bařardı. Ve yine kendi sűzleriyle "Hey gidi Karadeniz/Doldu da tařamadı/Etmiyelum sevdaluk/Edenler yařamadı" sűzlerini doęrularcasına aramızdan ayrıldı.

Ben, Koyuncu'nun műzięiyle ilk defa Arhavili bir arkadařım sayesinde tanıřmıřtum. O zamanlar dershaneye gidiyordum, arkadařım (Uęur űzcihan) bana heyecanla "Zuęaři Berepe diye bir grup çıkmıř. Mutlaka dinlemelisin. Harikalar yaratmıřlar" diye anlatıyordu. Arkadař tavsiyesidir diyerek aldığım Zuęaři Berepe'nin "Va Miřkunan" albűmű beni gerçekten çok etkilemiřti. Bir yandan arkadařıma teşekkűr ederken, űte yandan bir Karadenizli olarak bűyle bir műzięin ya-

pılmış olmasına çok sevinmiştim. “Va Mişkunan”, bu memleketin rock müzik tarihinde bir ilkti; çok sertti belki ama doğru bir adımdı. “Umarım devamı gelir” diye temenni ediyordum ki, geldi: “İgzas”. Türkiye’de ve dünyada Lazca rock yapan ilk grup olma başarısını gösteren ve bu müziği kiteselleştiren Zuğışı Berepe, sıkı muhalif olmasının yanında Karadeniz’i bildik sloganlarından dışarı çıkarmayı da becerebilmişti.

Ne var ki, Zuğışı Berepe’nin müzik yolculuğu fazla sürmedi, grup dağıldı. Ancak grubun beyni diyebileceğimiz Kazım Koyuncu’nunki büyüyerek devam etti: “Viya” ve “Hayde” isimli iki sıkı albümle Karadeniz yerel tınısını bambaşka bir boyuta taşımayı başardı. Arada yaptığı “Gülbeyaz” ve “Sultan Makamı” dizilerinin müzikleri, Trabzonspor için yaptığı besteler de cabası. Karadeniz müziğinin güçlü temsilcilerinden Fuat Saka, Volkan Konak ve Bayar Şahin ile birlikte düzenledikleri, büyük ilgi gören “Hey Gidi Karadeniz” konserler dizisinin öncülüğünü yaptı, müziğe yeni bir soluk getirdi. “Ben yüreğimden geçenerlere bir biçim veremeye çalışıyordum şu çokbilmiş dünyada. Çocukluğumu özlüyordum belki. Karadeniz en talihsiz, en kötü kullanılan bölgelerden biridir Türkiye’de. O kadar ilginç hikâyeler vardır ki orada. Bu da müziğimi belirledi giderek” diyordu özetle.

Kendini, “Ben bir müzisyenim, ondan sonra biraz Karadenizliyim, ama hepsinin ötesinde ben bir devrimciyim. Ve gerçekten doğru bildiğim şeyi ortaya koymaktan çekinmem” sözleriyle anlatan Kazım Koyuncu dünyaya o unutulmaz güzel sesini bırakıp veda ettikten bir gün sonra, 26 Haziran 2005 günü Harbiye Açık hava Tiyatrosu’nda onu İstanbul’dan Hopa’ya uğurlamaya gelen binlerce kişinin sevgisini kazanmasının sırrı bu sözlere yansıyan duruşu ve kişiliğiydi: Kısacık yaşamına bir dolu şarkı, fikir, hayal sığdırıp, bizi çok erken bırakarak veda ederken lüverden ilk fırlayan mermi gibi, sözü, duruşu, tavrı keskin ve netti.

Nâzım Hikmet, *Kuvayı Milliye Destanı*'nda "Arhaveli İsmail'in Hikâyesi" kısmında şunları yazar: "Dümende ve başı altlarında insanlar vardı ki/bunlar/uzun eğri burunlu/ve konuşmayı şehvetle seven insanlardı ki/sırtı lacivert hamsilerin ve mısır ekmeğinin/zaferi için/hiç kimseden hiçbir şey beklemeksizin/bir şarkı söyler gibi ölebilirdiler..." Kazım Koyuncu, tam da bu şiirdeki gibi yaşadı hayatı. Aşkı, "Şu anda yaşadığım her şeyin dışında tuttuğum bir durum. O, benim sinirli ve gergin taraflarımı törpüleyen bir şey" sözleriyle açıklayan Kazım, sevdiklerine ölesiye bağlandı.

Elinizdeki *Kazım'ın Sevdası* (*Kazimişi Oropa*) isimli çalışma Lazcayı yaşatma çabası gösteren bu büyük Laz müzisyeninin anısına içeriden bir vefa borcu olarak da okunabilir en başta. Herkesin bir Kazım'ı elbette var ama onun adına yapılanları yeterli görmediğim için, kendimce kader coğrafyasının ortakları olarak yan yana gelemesek de ruhen birlikte olduğumuzu düşündüğüm için yazmaya gayret ettim. Ki herkes Kazım'ı nasıl algılamak istiyorsa öyle algılasın tabii ama doğru bilgileri de göz ardı etmeden...

"Nereden başlamalı" diye düşünüyor insan Kazım Koyuncu gibi bir müzisyenin hayatını müzik temelinde anlatmaya çabalarken. Kazım Koyuncu, sıradan bir insan olmadı ki hiç! Ümit Kıvanç'ın "Şarkılarla Geçtim Aranızdan" belgeselinde olduğu gibi, Kazım'ı kendi cümleleriyle anlatmak sanırım en doğrusu olurdu. Ben de öyle bir şey yapmaya karar verdim ve Kazım'ın bugüne kadar söylediklerini, şarkılarını, sözlerini, hayata dair mesajlarını kendimce derlemeye çalıştım. Tabii ki bu yolculuğunda başından sonuna kadar var olan ailesi, arkadaşları ve dostlarının anlatımları da hikâyenin tamamlayıcıları oldu.

Bu yönüyle bakarsanız kitabı yazan ben değilim, Kazım'ın kendisidir. Benim fonksiyonum sadece anlatılanları ve söylenenleri bir araya getirmekten ibaret. Bunu yaparken sade-

ce Kazım'ın Hopa'dan başlayan ve İstanbul'da aramızdan ayrılana kadar geçen 33 senelik sürenin müzikal yolculuğuyla ilgili anlatılanları aktarmaya gayret ettim. Araya, özellikle arkadaşlarıyla yaptığımız görüşmelerden, onun kişisel özellikleri de girdi tabii. Okuyacaklarımızın hepsi Kazım'la ve yakınlarıyla yapılan söyleşilerle sınırlı yani. Umarım merakını anlatabilen bir çalışma olur ve Kazım'ın bizde zaten ölümsüz olan sözleri ve söyledikleri Kazım'ı ileride öğrenecek insanlara ışık tutar.

Üç seneden bu yana üzerinde uğraştığım bu çalışmanın hayata geçmesinde en büyük desteği veren başta Canan Koyuncu Erdem, Hüseyin Koyuncu ve Niyazi Koyuncu olmak üzere tüm Koyuncu ailesine; özellikle çalışmanın son ayağında yol gösterici nitelikteki eleştirilerde bulunarak katkı sağlayan ve kitabı yayına hazırlayan Kıvanç Koçak'a; önsöz yazma güzelliğini gösteren dostum Murat Meriç'e; Kazım Koyuncu'nun müzisyen arkadaşları Ali Elver, Mehmedali Barış Beşli, Cafer İşleyen, Metin Kalaç, Arzu Görücü, Umay Umay'a; Beyoğlu Metropol Müzik firmasının sahibi Faruk Altun'a; Anadolu Müzik firmasının sahibi Cem Yılmaz'a; Hopa'dan lise arkadaşı Dilek Özşahin'e; "Sultan Makamı"nda bizleri Kazım'la buluşturan değerli yönetmen Aydın Bulut'a; Zuğuş Berepe fotoğrafları için "cumaşkimi" Kerim Ayhan Yanık'a; kapak fotoğrafı için Gürkan Öztürk'e; ses kayıtlarının aktarımını sağlayan kardeşim Haruncan Biryol'a; söyleşi redaksiyonlarını yapan arkadaşım Susem Nur Karayalçın'a; evlerinin kapılarını açıp bana rahat bir çalışma ortamı sağlayan Esra ve Gürkan Yüksel'e ve başından beri bu kitap için beni yüreklendiren kardeşim Tayfun Güneri'ye; Ada Pansiyon'a ve Livera Kitabevi'ne; Fırtına'ya ve Hopa'ya... Sonsuz teşekkürler.

Dünyada Bir Yerde Olmayı Hissetmek...

Pançol... Ötelerin kıyısında hayat bulan bir tarih ve yer. Hopa'nın içerilerine doğru gidilince betonun yerini yeşile bıraktığı şirin mi şirin bu köyde milyonlarca insanın kalbine dokunan bir adam doğdu ve şimdi yine orada huzur içinde yatıyor: Kazım Koyuncu. Kendisine coğrafyanın armağanını zorlu koşullardan bambaşka bir kültür yaratmayı becerebilmiş Laz halkının; şenlikli, coşkulu, inatçı, savaşçı, yorgun ama umutlu penceresinden dünyaya haykıran bir ses. Zaman zaman acılı, zaman zaman neşeli... Bu coğrafyanın minik kulaklarına çocukken ninni gibi gelen tulum seslerinin insanı o hep peşinde olduğu sese doğru çağırması ve arayışlar... Nihayetinde de o seslerin bastırılmaması ve bir yöne doğru koşmayı sağlaması... Hayatı keşfetme ve sorgulama dönemleri, o kahrolası mecburi gurbet, İstanbul ve derken...

Kazım Koyuncu'yu anlatmaya çocukluğundan başlamalı elbette. Kalabalık bir aile, akrabalar, komşularla içine doğulan bu büyülü coğrafya hayata dair söylenecekleri çoğaltıyor haliyle. Kalabalık bir aile demişken, birbirini ezip geçmeyen, kardeşliğin ne demek olduğunu bilen, kardeşliğinin hakkını

veren bir aile Koyuncu ailesi; babanın bir öğretmen gibi, bir pusula gibi yön gösterdiği; mağrur annenin bir Tanrıça gibi çocuklarının üzerine titrediği...

Böyle bir coğrafyada, böyle bir ailede, bugünkü adı Yeşilyurt olan Pançol'da 7 Kasım 1971'de doğdu Kazım Koyuncu. Nüfusa geç kayıt edildiğinden doğum tarihi nüfus cüzdanına 10 Mayıs 1972 olarak yazıldı. Bu nedenle yılda iki kez gelen doğum günü kutlama mesajlarını gülümseyerek karşılardı.¹ Beşi erkek, biri kız toplam altı çocuklu ailenin beş numarasıydı.

“Altı kardeşiz: Canan, ben, Orhan, Oğuz, Kazım ve Niya-zi... Klasik bir Karadeniz köy eviydi oturduğumuz ev. Evde babamız her zaman hem gazete hem de kitap okurdu. Bizler de bundan etkilendik. Hem babamızın bize anlattıkları hem de yaşadığımız çevrenin kültür yapısıyla yoğrulduk. Zaten bunun en güzel göstergesi Kazım'ın yapmış olduğu müziklerdir. (...)

[Kazım] Arkadaşlarıyla uyumluydu. Hiç tartışmazdı, kavga etmezdi. Köyde pek oyuncağımız olmazdı. Genelde saklambaç ve körebe gibi oyunlar oynardı arkadaşlarıyla. Ama futbol oynamayı çok severdi ve iyi de futbol oynardı. Köy yerlerinde olduğu gibi biz de hayvancılık ve bağ-bahçe işleri yapardık. Mesela sütümüz ve yoğurdumuz her zaman vardı. Yemeklerimiz daha çok yöresel yemeklerdi. Karalahana yemeği, luki kankeyi (tahta bir kap içinde dövülmüş fasulye) yanında mısır ekmeği yenirdi...”

Kalabalık bir ailenin ferdi olarak dünyaya gelen Kazım'ı ve doğduğu ortamı, abisi Hüseyin Koyuncu, *Esmer* dergisine böyle anlatıyor.² Çocukluğunda “meraklı, zeki, her şeyi öğrenmek isteyen, asi bir yapısı” olan Kazım, “her za-

1 Kazım Koyuncu Kültür Merkezi, “Biyografi”, <http://kkkm.org/biyografi/>

2 *Popüler Kültür Esmer*, Ağustos 2007.

man öğrenmeye açık ve birçok şeyi anında kavrayan bir çocuk”muş.

“Kazım, en küçük kardeşten (Niyazi) bir büyüktü; beşinci kardeşti. Ailede doğumu hep ‘kız olacak’ diye beklenen bir çocuktuktu o. Çok net hatırlıyorum, babaannem, o doğduktan hemen sonra biz dışarıda oynarken kapıya çıktı, babama, ‘Yine mi erkek oldu?’ diye kızdı. Babam da ‘E, olsun da ane’ dedi, ‘ne yapalım...’

Kazım, çok zayıf bir çocuktuktu; ona çok bakıyorduk, ilgileniyorduk. Mesela ben her gün ona zorla yumurta yedirirdim. Kilo almasını istiyorduk, ben de her sabah bizde tavuk olmadığı için komşudan yumurta alıp zorla taze yumurta yediriordum ona. Gerçi genellikle yemezdi. Çok cılızdı Kazım ama hiç yaramaz değildi. Genel olarak uysal bir çocuktuktu. Ben büyüttüm Kazım’ı; annem çaya giderdi, bahçeye giderdi. Annem bahçeye, çay bahçesine gittiğinde ona salıncak yapardım, sallardım. İlkokuldan sonra çay topladığımızda anneme yardımcı olurdu. O da çay taşımak isterdi ama zayıf diye ona hiç iş yaptırmak istemezdik; korurduk onu.” (Canan Koyuncu Erdem)

Kız olması beklenen Kazım’ın daha sonra hafızalara kazınacak uzun saçlı halinin temellerinin o zamanlar atıldığını da anlatıyor yine ablası Canan Koyuncu Erdem:

“Kazım’ın çocukluğundan beri saçlarını uzatmasını istedim. Ama babam berber olduğu için saçları biraz uzasın hemen keserdi. Babaannem de kızları çok seviyordu; ilk torun da bendim. Anlattığım gibi, Kazım’ın da kız olmasını çok bekliyordu. Ben de saçları kesildiğinde çok üzülmuştum.”

Hopa’da bakkallık ve berberlik yaparak ailesinin geçimini sağlayan Kazım’ın babası Cavit Koyuncu, 1960’lı yıllarda Türkiye İşçi Partisi’nin kuruluş dönemlerinde partililerle

tanışmış, dükkânı öğrencilerin kitap-gazete okudukları, buluştukları bir yer haline gelmişti. Kazım'ın "Hep söylerim, babamın çok muhteşem bir insan olduğunu düşünüyorum. Sezgileriyle, sağduyusuyla, hayat görüşüyle benim için büyük şans"³ dediği ilerici ve aydın bir insan olan baba Koyuncu, 12 Eylül 1980'deki darbenin ardından Erzurum'da 6 ay hapis de yatacak, bakkal dükkânı iflas edecek, o sıralarda 10 yaşlarında olan Kazım ve aile, anne Hüsniye Koyuncu'nun gayretleriyle ayakta kalacaktı.⁴

Kazım ilkokulu 3. sınıfa kadar Yeşilköy'de, köy okulu kapanınca kalanı da Sugören köyündeki okulda okudu. Lise için "Hopa'ya inen" gencin okulda en başarılı olduğu dersler müzik ve tarihi. Özellikle müziğe karşı ilgisi de yine küçük yaşlarda başlamış, Arhavili kemençe ustası Yaşar Turna'dan dinlediği ezgiler, "atma türküler" kulağına iyice yerleşmişti:

"Dinlediğimiz müzikler de yöresel ağırlıklıydı. Tulum ve kemençe tabii ki. Arhavi'de o zamanlar yaşayan kemençe ustası Yaşar Turna, cemiyet toplantılarında dinlenen halk ozanıydı. Bizler de onu severdik ve onu dinleyerek büyüdük. İşten artan kalan zamanlarda köy evlerinde toplantılar yapardık, komşu sohbetleri yaygındı o zamanlar. (...) Müzikle de ilk olarak az evvel bahsettiğim Yaşar Turna sayesinde tanıştı, ilk onu dinledi. Hatta Yaşar Turna köyümüze sık sık gelirdi, Kazım'ın müzikle tanışması onunla oldu. Kendisi de ilk olarak köyde çay toplarken, imece sırasında atma türküler söyledi. Atma türküler konusunda çok başarılıydı. Zamanında nenemizle de atıyordu. Kendi kendini keşfetti bir bakıma." (Hüseyin Koyuncu)⁵

3 "Bizim şarkıları Laz fıkrası sanıyorlar", Derya Bengi ile söyleşi, *Roll*, sayı 57, Eylül-Ekim 2001.

4 <http://kklm.org/biyografi/>

5 *Popüler Kültür Esmer*, Ağustos 2007.